Viorica Rădoi, TRIADA ACOMPANIAMENTULUI

(Grigore Constantinescu – 11 martie 2013)

Muzicienii interpreți, precum pianista Viorica Rădoi, aleg la apogeul carierei să-și prezinte drumul parcurs și dimensiunile profesiunii, gândind că asemenea considerații ar putea deveni utile pentru cei ce le urmează. Pianistica acestei distinse artiste a fost mereu îmbinată cu munca analistului, cea a pedagogului și cercetătorului de stiluri muzicale.

Așa s-au ivit scrierile întreprinse de Viorica Rădoi, cuprinse în trei volume succesive, sub genericul „Triada acompaniamentului” (editura Glissando). Pentru că întotdeauna a considerat că interpretarea depinde de cei cu care împlinești, în ansamblu, mesajul muzicii, în primul volum autoarea descrie problemele complexe reprezentate, așa cum o spune de-a lungul discursului, de „Argumentul parteneriatului”, pornind de la formația esențială a duoului cu pian. Ceea ce se discută mai departe, în al doilea volum, aparține „Reperelor camerale instrumentale și lirice”. Cine cunoaște, chiar fără detalii, cariera pianistei, știe că ipostazele diverse ale interpretărilor sale au reunit, sub semnul unei acțiuni de dialog în public, numeroși muzicieni aparținând artei instrumentale și, totodată, artei lirice. Amănuntele devin esență, studiul se transformă în confruntare de opinii, rezultate se obțin prin bătălii câștigate, confirmate de succesele pe scena de concert. Toate aceste raționamente profesionale sunt extrem de dificil de realizat. Quod erat demonstrandum – ceea ce era de demonstrat, spune autoarea. „Triada acompaniamentului” se împlinește cu al treilea volum intitulat „Poveste-personaj-vers”, propunându-se învecinări ale meditațiilor artistei cu zone componistice aparținând muzicii franceze (Chausson, Ravel) dar și ale creației de miniaturi vocal instrumentale românești contemporane (muzică și vers). Treptat, de la un volum la celălalt, Viorica Rădoi a prins aripi, implicit libertate, în demersul său. Se repetă, prin fila de carte, calea propriei cariere, mereu mai personală și elevată.

Parcurgerea acestor scrieri este primordial în folosul muzicienilor tineri pe care profesoara de acompaniament de la Universitatea Națională de Muzică din București îi formează pentru viața ce urmează. Nu mi se pare imposibil să lecturăm și noi, cei din afara clanului interpreților, jurnalul acestei cariere, profesiuni sau vocații. Căci, la rândul nostru, aflăm cum se crează o interpretare, dar și cum se urmărește o creație interpretativă. Un cert câștig, am spune, dacă cel ce ne-a vorbit și-a asumat și împlinit răspunderea să ne lumineze.